

Arrest

nr. 113 233 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. D'HERDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Mongoolse nationaliteit. Op 18 februari 2013 hebt u samen met uw partner O. B. (o.v. X) Mongolië verlaten en op 26 februari 2013 hebt u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die uw partner heeft aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die uw partner heeft aangehaald. In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het onaannemelijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ik ook wat u betreft niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op het einde van het gehoor voor het CGVS verklaarde u dat u niet uitgebreid genoeg kon praten (CGVS p. 10). Echter, tijdens het gehoor had u nochtans uitdrukkelijk verklaard dat u zich volledig steunt op het verhaal van uw partner (CGVS p. 7). Na uw opmerking dat u niet uitgebreid kon praten, wees het CGVS er u op dat u zich volledig beroept op de problemen van uw partner en dat u geen eigen asielmotieven hebt. U bevestigde deze verklaring. Gevraagd waarover u dan uitgebreider wenste te praten, verklaarde u dat u wou praten over de relatie met uw partner. Er op gewezen dat het gehoor in het kader van uw vrees voor vervolging staat en dat u verklaarde zich volledig te beroepen op de asielmotieven van uw partner en geen eigen asielmotieven te hebben, verklaarde u zich daarmee akkoord (CGVS p. 10). Het CGVS kan dan ook niet aannemen dat uw relatie met uw partner verband houdt met uw asielaanvraag, temeer daar u tijdens het gehoor uitgebreid de kans kreeg om eventuele andere asielmotieven toe te lichten toen werd ingegaan over problemen met uw ouders omwille van uw relatie, problemen waarvan u meermaals verklaarde dat ze niets met uw asielaanvraag hebben te maken (CGVS p. 10).

Ik stel vast dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming naar voren brengt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster verwijst volledig naar de motieven die haar echtgenoot in zijn verzoekschrift heeft gegeven.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 113 232 van 31 oktober 2013 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1. Verzoekschrift

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad wijst er op dat de vreemdeling, om als vluchteling te worden erkend, vooreerst dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Artikel 48/3, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging. In casu blijkt nergens uit verzoekers verklaringen gedurende het gehoor bij het Commissariaat-generaal of uit het verzoekschrift dat de door hem aangevoerde vervolging zou zijn ingegeven door één van de in voornoemd artikel geciteerde gronden. De problemen die verzoeker kende in zijn land van herkomst vinden immers hun oorsprong in het feit dat hij betrokken was bij illegale geldtransacties en hier ook voor veroordeeld werd. Deze feiten zijn van gemeenrechtelijke aard en vertonen geen nexus met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangehaalde gronden.

Verzoeker komt om deze reden dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De asielaanvraag is blijkens de bestreden beslissing afgewezen op grond van de vaststelling dat verzoeker (i) hoewel hij verwickeld is in verscheidene gerechtelijke procedures daarvan geen enkel

begin van bewijs kan neerleggen, (ii) tegenstrijdige verklaringen aflegde over de redenen waarom hij geen documenten kan neerleggen, (iii) geen originele identiteitsbewijzen neerlegt, (iv) er niet in slaagt om zijn asielmotieven op een voldoende duidelijke en coherente manier uiteen te zetten en (v) bovendien onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de strafmaat.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegt over zijn reisweg. Verzoeker zou de grens met Mongolië en Rusland hebben overgestoken met een attest voor de Mongoolse douane dat éénmalig de toestemming gaf om de Mongools-Russische grens over te steken. Verzoeker kon echter niet aangeven op welke naam dat document stond en wist zelfs niet of het op zijn eigen naam stond. Aangezien verzoeker verklaarde dat hij het Mongoolse grondgebied niet mocht verlaten van het gerecht is het, zoals de bestreden beslissing terecht stelde, niet aannemelijk dat verzoeker niet wist of dit document op zijn naam stond of op iemand anders naam. Verzoeker verklaarde ook dat hij zijn paspoort moest afgeven aan de smokkelaar om de reis te regelen. Dit staat uiteraard haaks op zijn verklaring dat hij het Mongoolse grondgebied niet mocht verlaten gezien het verbod dat hij daartoe zou hebben gekregen. Noch bij het Commissariaat-generaal noch in zijn verzoekschrift geeft verzoeker voor deze schijnbare tegenstrijdigheid enige verklaring. Hoe dan ook, de enkele omstandigheid dat verzoeker het gebruikte paspoort heeft afgegeven aan de smokkelaar omdat deze erom vroeg ontslaat verzoeker niet van de eigen verantwoordelijkheid die hij heeft ten aanzien van deze documenten. Deze verantwoordelijkheid vervalt niet nadat de smokkelaar om de afgifte hiervan heeft gevraagd. Verzoeker diende immers in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Dat verzoeker bovendien geen enkele toelichting kan geven over zijn reis van Moskou naar België bevestigt het vermoeden dat verzoekers op een legale manier van Mongolië naar België zijn gereisd met hun eigen paspoorten doch dat deze worden achtergehouden ten einde voor de Belgische autoriteiten de werkelijke identiteit, reisweg en – data te verhullen. Dit wijst er bovendien ook op dat verzoeker na zijn beweerde voorwaardelijke vrijlating in strijd met zijn verklaringen, geen verbod werd opgelegd om Mongolië te verlaten.

Verzoeker en zijn echtgenote leggen voorts hun originele geboorteakte voor. Gelet op het ontbreken van een foto op de geboorteakte kan niet worden nagegaan of de identiteit die voorkomt op deze documenten wel degelijk overeenstemt met de door verzoeker en zijn echtgenote opgegeven identiteit. Dienvolgens toont verzoeker evenmin aan dat de gerechtelijke documenten wel degelijk betrekking hebben op hem.

Verzoeker brengt bij voorliggende verzoekschrift voorts nog twee gerechtelijk bevelen bij respectievelijk van 29/05/2008 en van 03/05/2010 alsook een bevel voorwaardelijke vrijlating van 18/10/2012 met vertaling. Nog daargelaten, zoals hoger reeds werd vastgesteld, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de persoon is die voorkomt in de gerechtelijke documenten, betreft het slechts fotokopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht omwille van het manipuleerbare karakter ervan.

Voorts blijkt dat het document ‘bevel van voorwaardelijke vrijlating’ van 18/10/2012 op verschillende punten tegenstrijdig is met de verklaringen van verzoeker. Zo verklaarde verzoeker dat hij naar strafinrichting 409 werd gebracht op 3 mei 2010 (gehoorverslag, 13 en 16) terwijl uit het thans neergelegde bevel blijkt dat verzoeker in de strafinrichting is toegekomen op 9 augustus 2010. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij vrijgelaten werd onder de voorwaarde dat hij een document moest ondertekenen opdat hij 450.000 schadevergoeding zou betalen doch in het bevel van voorwaardelijke vrijlating wordt hierover niet gerept (gehoorverslag, 17). Hoe dan ook legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de voorwaarden die aan zijn vrijlating verbonden waren. De bestreden beslissing stelde hierover vast: “Over de **voorwaarden verbonden aan uw vrijlating** legde u onsamenhangende verklaringen af. Eerst had u verklaard, tijdens de bespreking van uw reisweg, dat u **het Mongools grondgebied niet mocht verlaten van het gerecht** (CGVS p. 8). Later verklaarde u echter dat de **enige voorwaarde verbonden aan uw vrijlating was dat u een schadevergoeding moest betalen aan enkele betrokken personen en dat er geen andere voorwaarden waren aan verbonden**(CGVS p. 17).”

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een

ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen, dit geldt des te meer nu uit deze documenten zelf tegenstrijdigheden opduiken met verzoekers verklaringen.

De handgeschreven verklaring van verzoeker wijzigt niets aan hetgeen supra werd vastgesteld. Het betreft een ingekorte versie van de reeds door hem verklaarde feiten.

Omtrent de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de strafmaat, geeft verzoeker geen enkele aannemelijke verklaring waardoor deze dan ook overeind blijven staan. De anomalieën zijn bovendien dusdanig dat ze niet kunnen verklaard worden door een gebrek aan juridische kennis of mogelijke versprekingen.

Gelet op de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij en er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat de situatie in zijn regio van herkomst van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER